

Κυριακή πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στὴ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ Ευαγγελίου, λέμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔστειλε τὸν μονογενῆ Του Υἱὸ στὸν κόσμον γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμον, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσει τὸν κόσμον. Ὁ Ζωντανὸς Θεὸς γίνεται ἡ ἀλήθεια τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου, μοιράζεται μαζί του ὅλη τὴν ἀνθρώπινη μοίρα, τὴν κατάσταση τοῦ δημιουργήματος ἑνὸς πεπτωκότος κόσμου, ὅλα τὰ δεινὰ, περιλαμβάνοντας καὶ τὴν τραγωδία τοῦ θανάτου, πού περιέχει καὶ τὴν τραγικὴ ἀπώλεια τῆς συναίσθησης τῆς κοινωνίας μὲ τὸν Πατέρα: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειπες; Καὶ σωζόμαστε, μὲ τὴν ζωὴ Του, καὶ τὸν θάνατό Του, καὶ τὰ λόγια Του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τὶ ποιοῦσι» (Πατέρα, συγχώρησέ τους, δὲν ξέρουν τὶ κάνουν). Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ λόγια μπορεῖ νὰ ταιριάζουν καὶ σὲ μᾶς πού ξέρουμε, θα μπορούσαμε νὰ ξέρουμε – δὲν ἔχουμε ἀκούσει τὸ Εὐαγγέλιο; Ὅποτε δὲν ἔχουμε ἀκούσει τὶ ἔπαθε ὁ Χριστός, ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτωλότητάς μας; Δὲν εἴμαστε λοιπὸν γνῶστες ὅτι τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ταιριάζουν σ' ὅλους μας; – κι ὅμως ὑπάρχει μιὰ διαφορὰ.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, λέει σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες του, ..Ναί, νὰ εἶσαι βέβαιος γιὰ τὴν συγχωρητικότητα τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Θεός ἀπαντᾷ στὶς προσευχές σου, ἀλλὰ θυμήσου ἓνα πράγμα: τὸ τίμημα πού Ἐκεῖνος πλήρωσε γιὰ ν'ἄχει τὴν δύναμη τῆς συγχώρησης, κι ἄς μὴν τοῦ ζητᾶμε κάτι λίγο γιὰ συγχώρηση, ἄς μὴν ἔρχομαστε ἀνάξιοι στὴν προσευχή πρὸς Ἐκεῖνον, γιατί ὁ θάνατος Του, συνηγορεῖ στὴν συγχώρησή μας. Καὶ δὲν μπορούμε χωρὶς μιὰ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸ βαθύτερο εἶναι μας στραμμένο πρὸς τὸν θεό καὶ νὰ ζητᾶμε τὴν συγχώρηση μὲ τὸ κόστος τοῦ θανάτου Του, καὶ νὰ μὴν τοῦ προσφέρουμε τίποτε, τίποτε παρά μόνον τὴν ἐπιθυμία μας νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸ φορτίο πού μᾶς συνθλίβει.

Καὶ ἂν ἀναρωτιόμαστε τὶ νὰ Τοῦ προσφέρουμε – μπορούμε νὰ Τοῦ προσφέρουμε πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν εὐχαριστία μας. Μιὰ εὐχαριστία γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη πού ἀπὸ μόνη της μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει, μιὰ ἀγάπη τόσο μεγάλη πού Ἐκεῖνος ἀποδέχθηκε ὄχι μόνο τὴν ἀνθρώπινη μοίρα μας, ἀλλὰ τὸ νὰ χάσει τὴν κοινωνία μὲ τὸν Πατέρα, μὲ σκοπὸ νὰ βρεῖ τὴν ταυτότητά Του μὲ μᾶς, μ' ὅλους τοὺς τρόπους καὶ νὰ ἐκτιμήσει, Αὐτός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἔχοντας μείνει χωρὶς Θεό, πάνω στὸν Σταυρό, καὶ νὰ ἰκετεύσει γιὰ μᾶς πού πρέπει νὰ συγχωρηθοῦμε....

Ἀλλὰ ἐδῶ ὑπάρχει κάτι ἀκόμα πού μπορούμε νὰ πάρουμε ἀπ' τὸ σημερινό δεύτερο Μάθημα: ἡ ἱστορία τῆς γυναίκας πού μοίχευσε. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔχοντας ἀμαρτήσσει, ἐλεύθερα, ἐλαφρόμυαλα, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, ὡστόσο μιὰ ἀπὸ ἐκείνους πού δεν ξέρουν τί κάνουν! Καὶ ξαφνικά βρίσκεται πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀμαρτία «πέθανε». Θεωροῦσε δεδομένο, καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη διακήρυττε ὅτι τῆς πρέπει θάνατος. Κι αὐτὴ ἔρχεται στὸν Χριστό, μὲ τὸ πλῆθος τὸ

ὁποῖο ἤθελε νὰ τῆς ἀποδοθεῖ ἡ τιμωρία μὲ τὴν σκληρότητα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, χωρὶς ἔλεος. Κι ὁ Χριστὸς εἶδε ὅτι ἐκείνη τὴν στιγμή ἐκείνη εἶχε καταλάβει τὰ πάντα. Ἦξερε ὅτι ἡ ἁμαρτία σημαίνει θάνατος, μιὰ ἀπόλυτη καταστροφή στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού πεθαίνουν χωρισμένοι ἀπ' τὸν Θεό, γιατί μόνον στὸν Χριστό, μπορούμε νὰ βροῦμε τὸν δρόμο μας γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε σ' Ἐκεῖνον. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος ἀπὸ τὴν κάθοδο στὸν Ἄδη; Τὸν τόπο τῆς ἀθεράπευτης κι ἀπόλυτης ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη ἤξερε ὅτι ὅλα τελιώνουν, ὄχι μόνο ὅσα συνέβησαν κάποτε, ἀλλὰ ἡ αἰωνιότητα θα γίνει σκοτάδι καὶ θάνατος: ἂν μόνο μπορούσε νὰ ἐπιστρέψει στὴν παρούσα ζωὴ, γιὰ νὰ μετανοήσει, ἂν εἶχε χρόνο νὰ ζήσει μιὰ ζωὴ τέτοια πού ν' ἀξίζει γιὰ τὸν Θεό καὶ τὸν ἑαυτό της- θα τῷκανε!

Κι αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸ εἶδε σ' αὐτήν, αὐτὸς ἦταν κι ὁ λόγος πού στράφηκε στοὺς δικαστές, τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πού ἐτοιμάζονταν νὰ σκοτώσουν τὴν γυναῖκα γιὰ τὶς ἁμαρτίες της, ἐνῶ ἐκεῖνοι δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὴν δική τους ἁμαρτωλότητα κι ὅτι κουβαλοῦσαν θάνατο στοὺς ὤμους τους ἐξ αἰτίας τοῦ ἑαυτοῦ τους. «Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλλέτω» (Αὐτὸς πού δὲν ἔχει ἁμαρτίες ἀπὸ σᾶς ἄς ρίξει τὶς πρῶτες πέτρες) – καὶ κανεὶς δὲν τόλμησε, γιατί ἐκείνη τὴν στιγμή, αὐτές οἱ λέξεις τόσο ἀπλές καὶ τόσο ἄμεσες, τοὺς ἔκαναν νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν ἀλήθεια, ὅτι, Ναί, – οὔτε ἓνας δὲν ἦταν χωρὶς ἁμαρτία, κι ὅλοι ἐρήμην τοῦ Θεοῦ ἄφηναν τὴν ἀξιοπρέπεια, πρόδιδαν τὸ ἐπάγγελμά τους, γιατί δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐτυμηγορία γιὰ αὐτοὺς ἀπὸ μιὰ ἀπόφαση θανάτου: δὲν μπορούσαν νὰ τὸ προφέρουν γιὰ τὴν γυναῖκα, γιατί αὐτὸ θα σήμαινε ὅτι θᾶπρεπε νὰ τὸ ποῦνκαὶ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τους.

Κι ὁ Χριστὸς πού γνώριζε τὶς καρδιές, ὅσων ὑπῆρξαν πρὶν ἀπὸ Κεῖνον, γνώριζε ὅτι ἡ γυναῖκα εἶχε περάσει ἀπὸ τὶς πύλες τοῦ θανάτου, κι ἐπέστρεψε ἀπὸ μιὰ θεϊκὴ ἐνέργεια πού τὴν ἀνάστησε: ναί, πράγματι τὴν ἐπανεφερε ἀπὸ ἓναν ἀναμενόμενο ἀλλὰ βέβαιο θάνατο. Καὶ τῆς εἶπε: ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι πού σὲ καταδικάζουν; Κανεὶς δὲν τὸ κάνει πιά; -ὄχι-. Οὔτε ἐγὼ σὲ καταδικάζω· πήγαινε ἐν εἰρήνῃ, καὶ μὴν ἁμαρτήσεις πιά! Κι αὐτές οἱ λέξεις πῆγαν στὴν καρδιά της, αὐτές οἱ λέξεις πράγματι ἔγιναν ὁ νόμος τῆς ζωῆς της, ἐπειδὴ ἐκείνη ἤξερε στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ της, στὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλό της, σ' ὅλο της τὸ εἶναι ὅτι ἁμαρτία σημαίνει θάνατος. Καὶ δέχθηκε τὴν συγγνώμη πού σημαίνει ζωὴ!

Ἄς σταθοῦμε, ὁ καθένας μας, ὅταν ἐρχόμαστε γιὰ ἐξομολόγηση, ὅταν παίρνουμε τὴν συγχώρηση ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅταν μᾶς παρακαλοῦν νὰ συγχωρήσουμε – πῶς στεκόμαστε; Ἔχουμε συναίσθηση ὅτι ὁ θάνατος ἐργάζεται μέσα μας ἐπειδὴ χάσαμε τὸν Θεό, τὴν ἁμαρτωλότητά μας, τὸ γεγονός ὅτι ἐπιλέξαμε; Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν ἤξερε τί εἶχε κάνει, ἀλλὰ ἐμεῖς ἔχουμε τὸ Εὐαγγέλιο πού μᾶς μιλά, τὸν

Χριστό πού μᾶς μιλά, γνωρίζουμε τά πάντα: πῶς στεκόμαστε;

Ἄς μάθουμε ἀπό αὐτήν· ἄς μάθουμε ἐπίσης ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πού ἦρθαν φορτωμένοι μέ πέτρες γιά νά λιθοβολήσουν τήν ἁμαρτωλή καὶ συνειδητοποίησαν ὅτι ἦταν μπλοκαρισμένοι στήν ἴδια τραγωδία τῆς ἁμαρτίας, καὶ δέν μπόρεσαν νά τήν καταδικάσουν, γιατί αὐτό θα σήμαινε ὅτι καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους μέ τὸν ἴδιο θάνατο.

Τὸ γνωρίζουμε ὅταν ἀρνούμαστε τήν συγχώρηση; Δέν μιλοῦν γιά μιὰ συγχώρηση μ' ἐλαφρότητα, πού προφέρεται ἔτσι εὐκόλα- ἀλλά νά συγχωρήσουμε ἀπ' τά βάθη τῆς καρδιάς μας; Μποροῦμε νά ποῦμε στὸν Θεό: Συγχώρησέ με, ὅπως συγχωρῶ;

Ἄς σταθοῦμε σ' αὐτή την σκέψη, ἀλλά καὶ στήν νικηφόρα χαρά, ὅτι ὁ Θεός ἔστειλε τὸν Υἱό Του στὸν κόσμο ὄχι γιά νά τὸν κρίνει, ἀλλά γιά νά τὸν σώσει! Ἡ σωτηρία εἶναι στὰ χέρια μας! Εἶναι σὲ μᾶς νά τήν πάρουμε - καὶ δίνεται δωρεάν, γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι χάρισμα κι ἐξαγορά.

Ἀμήν.

Ἀπόδοση - μετάφραση κειμένου: agiazoni.gr